

HRIEŠNA VÁŠEŇ

ELIZABETH O'ROARK

SKUTOČNE HO NENÁVIDÍ, NO AJ TAK OD NEHO
NEDOKÁŽE ODTRHNÚŤ ZRAK...



metafora

**HRIEŠNA
VÁŠEŇ**

ELIZABETH O' ROARK

ELIZABETH O' ROARK
HRIEŠNA VÁŠEŇ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 337. publikáciu.

Z anglického originálu *The Devil Gets His Due* vydaného Brower Literary & Management, Inc., v roku 2022, preložila do slovenčiny Monika Tužinská.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a návrh obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 296
Tlač Finidr s.r.o.

Copyright © 2022. THE DEVIL GETS HIS DUE by Elizabeth O'Roark
The moral rights of the author have been asserted.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Monika Tužinská 2024
Cover photo © stock.adobe/Viorel Sima

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-046-4 (ePub)
ISBN 978-80-8305-045-7 (pdf)
ISBN 978-80-8305-044-0 (print)

*Pre Deannu Heavenovú, ktorá spája Grahamovu finančnú
zodpovednosť s Keelinou ochotou povedať presne to, čo si myslí.
Som veľmi vďačná extrovertom, vďaka ktorým sme sa spriatelili.*

1



9. septembra 2022

Neviem, ako mám začať, tak to poviem jednoducho: Pokašľal som to.

V tejto chvíli to už nijako nezvrátim. Všetko to píšem iba preto, lebo nenávidím fakt, že som ti ublížil. Je to tá najhoršia vec, akú som kedy urobil, a to je naozaj čo povedať.

Bol som nerozvážny a nezodpovedný, ale to nie je žiadna novinka. Takže mi dovoľ, aby som ti to vysvetlil.

2

KEELEY

JANUÁR

„Mám dva ciele,“ oznámim Gemme, keď jej podávam margaritu a pritom si ňou oblejem celú ruku. Buď je to preto, lebo ten pohár naliali doplna, alebo preto, lebo to nie je práve prvá margarita, ktorú dnes pijem. Mám pocit, že hotel Langham bude ľutovať, že mi dovolil zorganizovať tu oslavu.

Gemma sa usmeje. „Iba dva? Nechaj ma hádať, ani jeden z nich nezahŕňa sporiaci účet.“

Uštipnem ju. „Dva ciele na tvoju *párty*, ty krava.“

Gemma na moje nesmierne podráždenie utiekla a úplne elegantne a dôstojne sa vydala za svojho priateľa. Dúfam teda, že sa mi to tento víkend podarí napraviť. Taký bol aspoň plán, kým sa do toho nezaplietol jej nový švagor Graham.

„Dobre.“ Gemma utrie stopu po pohári obrúskom a položí ho na stôl. „Rada si tieto ‚ciele‘ vypočujem.“ Okolo slova ciele urobí prstami vo vzduchu úvodzovky, čo mi pripadá trochu nefér, keďže ich ani nepočula, ale zároveň sú na základe nášho šesťročného priateľstva úplne oprávnené – veľmi dobre ma pozná.

„Prvý, usporiadať svadobnú oslavu tvojho života. Druhý, ošukať Sixa Baileyho. Nie nevyhnutne v tomto poradí.“

Six Bailey, jeden z mnohých slávnych priateľov jej manžela, je sexi potetovaný chlapík, ktorý šuká ako stroj a odíde skôr, než sa ho nabažím.

Bude môj záujem opätovať? Pravdepodobne áno. Som modrooká blondínka a vyzerám presne ako moja mama, o ktorú sa raz na *pódii* pobili dve poloznáme rockové hviezdy. Takže na to, aby som ho zaujala, nebudem musieť pohnúť ani prstom.

Preto Sixa Baileyho už teraz beriem ako istotu a možno je to jediná časť tohto víkendu, ktorú Gemmin príšerný švagor nestihne pokaziť.

„Len sa mi uľavilo, že ste sa s Grahamom dokázali na niečom dohodnúť,“ skonštatuje Gemma. „Už som si myslela, že sa táto párty ani neuskutoční.“

„Povedať, že sme sa zhodli, je veľmi prikrášené,“ zamrmlm. Pretože čo zostalo z mojich návrhov na týždňovú oslavu na Santorini? Dnes šťastná hodinka v hotelovom bare a zajtra popoludňajšia párty. Áno, *popoludňajšia* párty. Akoby sme oslavovali nejaký sprostý krst.

„Povedala som Benovi, že vy dvaja by ste tvorili hrozný pár. Ach, kým zabudnem, v obchode Stuart Weitzman majú na sklade novú farbu ihličkových topánok Sydney a...“

„Počkaj, čo?“ preruším ju. „Ben si myslel, že by sme sa k sebe hodili?“ Ktorý vnímavý človek by uveril, že keby sme mali tú možnosť, neroztrhali by sme sa s Grahamom Tateom na kusy? A to nemyslím v sexuálnom kontexte.

Ako som zistila vďaka priveľkému množstvu telefonátov, Graham je ten typ chlapa, ktorý za každých okolností robí to, čo má. *Iné* ženy by ho nazvali „materiálom na manžela“: šetrí peniaze, sleduje svoje makroživiny a má plán na ďalších desať rokov. Vezme vás na sériu zdvorilých a úctivých rande a zároveň zhodnotí vašu schopnosť vychovávať deti a povedať správnu vec na pracovných podujatiach.

Osobne netúžim plodiť deti, hovoriť správne veci ani spĺňať niečie normy. Vo všeobecnosti nechcem, aby ma niekto „uložil“, a preto sa potencionálnym manželom vyhýbam ako čert krížu.

„Bolo to už dávno,“ mávne rukou. „Graham mal... počkaj, už sú tu!“

Zaryje mi prsty do ruky a ťahá ma cez miestnosť k svojmu vysokému a mimoriadne peknému novému manželovi... a ešte ku krajšiemu mužovi vedľa neho, ktorý by mal byť Graham, ale rozhodne to nemôže byť on.

V hlave som si vytvorila obraz Grahama po tom, čo som s ním strá-
vila šesť týždňov v kuse hádkami po telefóne. Podľa mňa je nízky a ple-
šatý a nejakým spôsobom vyzerá o dve desaťročia staršie ako Ben, hoci
v skutočnosti je o dva roky mladší. Všade so sebou nosí počítač alebo
encyklopédiu a používa ich pri diskusiách o veciach, ktoré nikoho okrem
neho nezaujímajú. Napríklad o daniach, zdravotníctve alebo politike.

Preto ten chlapík so širokými plecami a s postavou mladého super-
hrdinu v neskutočne peknom obleku nemôže byť Graham.

Dokážem si tohto chlapíka predstaviť s počítačom? Nie. Dokážem
si ho predstaviť s encyklopédiou? Áno, ale len v úchylnom zmysle. Ako-
že sa vás chystá ošukať v zadnej časti knižnice a neobťažuje sa zhodiť
knihy zo stola predtým, ako vás oň priklincuje svojím telom.

To *nemôže* byť Graham. Až na to, že sa veľmi podobá na Bena – rov-
naké tmavé vlasy, dokonalá stavba kostí aj postava ako hráča americ-
kého futbalu. A do toho Gemma práve s britským prízvukom hovorí:
„Dvaja nemezisovia sa stretávajú zoči-voči“, akoby komentovala príro-
dopisný dokument.

„Správne by to malo byť iba nemezis,“ napomenie ju chlapík, ktorý
nemôže byť Graham, s príznakom úsmevu na tvári. Má tie najmodrejšie
oči, aké som kedy videla. „Vyhľadal som si to pred týmto stretnutím.“

Spoznávam jeho tichý hrubý hlas – teraz, keď vidím tvár, ktorá
k nemu patrí, znie ešte príťažlivejšie. Tiež rozpoznam zodpovedajúcu
túžbu udrieť ho.

Bože. Je to Graham. Predpokladám, že v tom prípade sa ma každú
chvilu opýta, koľko stáli tie margarity, a odpočíta si ich zo svojho po-
dielu na nákladoch.

Aké plytvanie. Na tej čeľusti by sa dal nabrúsiť nôž. Bohužiaľ.

Zahľadí sa mi do očí, hoci mi neunikne, ako sa najprv pristavil na
mojom výstrihu. *Dobre.* Kúpila som si tieto šaty v nádeji, že čo najviac
využijem svoje prednosti, a ak sa pozrie aj nudný Graham, Six Bailey sa
chytí ako osa na med.

„No téda,“ vyhrknem. „Pozrime sa, kto odložil demografické tabuľ-
ky na tak dlho, aby sa ukázal na večierku.“

„V práci nepoužívam demografické tabuľky, ale...“

„Už si ma unudil na smrť, takže je jasné, že si Graham.“ Natiahnem k nemu ruku.

„A ty si drzá a opitá na poludnie, takže musíš byť Keeley,“ odpovie s úsmevom. Jeho ruka pohltí moju v pevnom stisku a ja si na chvíľu predstavím, ako je na mne, ako ma to jeho mohutné telo tlačí hlboko do matraca. Nie som si istá, prečo mi tá predstava nezdvihne žalúdok, ako by mala. Možno by som mala spomaliť s margaritami.

Pozriem na Gemmu v nádeji, že konečne vidí, aký je hrozný, čo jej už celé týždne dôkladne vysvetľujem, ale ona tomu vôbec nevenuje pozornosť. Ruky má obtočené okolo Benovho krku a obaja si len medzi sebou šepkajú, zatiaľ čo sa na seba usmievajú. Ich pery delia iba milimetre.

„Ježišikriste,“ zastoná Graham, keď v rovnakom čase zašepkám: „Hnusné.“

Zdvihne obočie. „Je mi jasné, že to je prvá a posledná vec, na ktorej sa zhodneme.“

Otočím sa k baru a on ma nasleduje. „V ideálnom prípade sa na ničom inom nebudeme musieť zhodnúť, pretože si veľmi želám, aby si sa odo mňa tento víkend držal čo najďalej.“

„Vzbudil som v tebe nejaký dojem, že chcem byť v tvojej blízkosti? Ak áno, ospravedlňujem sa. Opak je pravdou.“

Venujem barmanovi svoj najzvodnejší úsmev. „Budem ich potrebovať ešte niekoľko,“ zašepkám barmanovi a zdvihnem svoju margaritu. „Inak dnešok neprežijem.“

„Ak to, že dnes neprežiješ, nejako prichádza do úvahy...“ Graham ukáže na fľašu whisky v barmanovej ruke. „... pravdepodobne mi to ušetrí nejaké peniaze.“



Hovorievam: *Všetko alebo nič*. A tým „nič“ myslím zomrieť, čo sa pravdepodobne aj tak čoskoro stane.

Ženy z rodu O'Keefovcov zomierajú mladé. To, že sa moja mama Melinda O'Keefová Connollyová dožila tridsiatich šiestich rokov, kým

podľahla rakovine hrubého čreva, bol zázrak. Jej sestra Mary O’Keefová ani raz v živote nefajčila, no napriek tomu umrela v tridsiatich štyroch rokoch na rakovinu pľúc. Babka zomrela v dvadsiatich ôsmich rokoch na melanóm a prababka zas pri pôrode, ale stavím sa, že rakovina by ju bola dostala aj bez pôrodu.

Preto sa jednoducho snažím čo najlepšie využiť čas, ktorý mám, a tento víkend mi pripadá ako ideálna príležitosť vyhodiť si z kopytka. Moja atestácia na dermatológii je oficiálne za mnou, čo znamená, že keď sa dostanem cez trojmesačné pozorovanie, čaká ma úplná sloboda a lekársky plat. Z tohto víkendu sa chystám vyťažiť každý gram zábavy. A ak ma to zabije – pre kliatbu O’Keefových a všetko ostatné –, mám podozrenie, že Six Bailey je dobrý spôsob, ako odísť: je nevhodne oblečený, hovorí *doriti*, akoby to bolo jediné slovo, ktoré pozná, a momentálne sa pozerá na prsia svojej švagrinej. Bez hanby.

„Páni, Drew, tvoje prsia sú fakt *obrovské*,“ zahlásí predtým, ako sa obráti ku mne. „Môžem to povedať, lebo som s ňou chodil ako prvý.“

V žiadnom prípade nie je materiál na manžela, a možno práve preto je to moja spriaznená duša.

Teda spriaznená duša na dve noci.

„Niečo také nemôžeš povedať,“ zavrčí Josh, Drewin manžel. „Nie som si istý, koľkokrát ešte budeme musieť viesť tento rozhovor, ale rád ho ukončím tak, ako som ukončil ten posledný.“

„Prestaň, Six,“ odsekne Drew. „Toto je moja prvá noc bez dieťaťa po *mesiacoch* a chcem, aby mal môj manžel dobrú náladu.“

Six si poriadne odpije z drinku. „S takým výstrihom si nemyslím, že sa musíš obávať o jeho náladu.“

„Ak povieš ešte jedno prekliate slovo, nakopem ťa do zadku,“ preceďí cez zuby Josh a položí pivo.

Pitie plnými dúškami? Vyhrážky násilím? Vážny nedostatok hraníc? Zjavne som našla svojho človeka.

„Žiadne bitky,“ napomenie ich Drew. „Myslím to vážne.“ Chytí Josha za ruku, a keď sa naňho pozrie, upokojí sa, akoby mal všetko, čo na svete potrebuje.

Na manželstve ma neláka nič, okrem toho, že môžem rozhadzovať cudzí príjem, ale keď ich teraz sledujem, mám pocit, že o niečo prihádzam.

Gemma a Ben na mňa pôsobia podobne. Ona je teraz stále taká šťastná, že sotva viem, kto je – želám si, aby existoval nenápadný spôsob, ako jej odobrať vzorku krvi, aby som sa mohla uistiť, že jej Ben nepodáva drogy.

Six preletí po mne očami od hlavy až päty. „Páni, ty si ale sexi. Som si istý, že to už vieš. Ako veľmi musím byť očarujúci na stupnici od nuly po desať, aby som ťa...“

Skôr než stihne dokončiť túto mimoriadne zaujímavú otázku, zahalí nás tmavý tieň.

„Môžem si ťa požičať?“ spýta sa Graham s rukou na mojom lakti. Je to, akoby ma otec ťahal z pijatiky. Teda keby bol môj otec naozaj príťažlivý, mladý a angažovaný v mojom živote dosť na to, aby ma niekam ťahal.

Keď sa vzdalujem, usmejem sa na Sixa. „Bude to iba minútka.“

To si určite hovorí veľa žien pred odchodom s Grahamom.

„Čo sa deje?“ zasyčím, len čo zájdem za roh. „So Sixom Baileyom mám veľmi konkrétne plány a ty ich momentálne všetky kazíš.“

„Som rád, že máš nejaké životné ciele,“ odvrkne. „Z našich predchádzajúcich rozhovorov som taký dojem nemal. Šťastná hodinka sa skončila. Zaplatil som účet.“

Zastonám. Keď Graham urobí niečo milé, zároveň to vo mne vyvolá pocit viny. „To si nemusel. Povedala som ti, že pôjdeme so všetkým na polovicu.“

„A ja som ti povedal, že to nie je potrebné.“

„Podľa toho, ako šetriš, predpokladám, že si nič z toho nemôžeš dovoliť.“ Six sa pozerá naším smerom, takže zdvihnem prst a požiadam ho, aby počkal, a potom sa vrátim k pochmúrnemu rozhovoru s Grahamom. „Povedz mi, koľko to bolo, a ja ti pošlem sumu na účet.“

„To, že som zdržanlivý, neznamená, že šetrím. Keby som to nechal na teba, boli by sme na lietajúcej jachte a vyhadzovali by sme stodolárové bankovky zo zadnej časti ako konfety.“

Zastavím sa. Prvýkrát v živote ma zaujíma niečo, čo chce Graham povedať. „Lietajúca jachta? Existuje niečo také?“

Uškrnie sa, prebehne po mne očami a zastaví sa na mojich perách, keď si rukou prejde po tvári. „Nie, Keeley, neexistuje. Ale nie je to až tak ďaleko od toho týždňa na Santorini, ktorý si ospevovala, akoby Ben alebo Gemma boli niekedy ochotní vziať si toľko voľna.“

Má pravdu, ale odmietam, aby si myslel, že usporiadať večierok na *golfovom* ihrisku v Los Angeles bol dobrý nápad. „Mohli sme ho zorganizovať na Cataline. Zarezovala by som...“

„Moja deväťdesiatročná prapeta prišla kvôli tomu z Bostonu. Nemala by po lete cez celú krajinu nastúpiť na loď.“

Six sa usmeje, pozoruje ma a obližne si spodnú peru. Naozaj musím tento rozhovor ukončiť.

„Aha, takže si túto párty obmedzil na to, čo vyhovuje prítomným deväťdesiatnikom. Myslela som si, že chceš za každú cenu minimalizovať zábavu.“

„Ak takto vyzeráš, keď sa nebavíš,“ skonštatuje a pohľad mu padne na môj prázdny pohár, „bojím sa, čo sa stane, keď sa začneš baviť.“



Šťastná hodinka pokračuje večerou, ktorá sa potom presunie do klubu v hoteli. Všetci nudní manželia sú preč, ale z nejakého dôvodu zakríknutý suchár Graham Tate stále pokračuje a neustále pije, čo sa naňho vzhľadom na jeho nenávisť k míňaniu a lásku k utrpeniu nepodobá.

Ak jednoducho čaká, ako sa opijem, je to vtíp na jeho účet. Ja už som *extrémne* opitá. Našťastie mám superschopnosť vydávať sa za triezveho človeka, keď je to potrebné, hoci je to možno superschopnosť len vtedy, ak ste funkčný alkoholik alebo tínedžerka, ktorá sa snaží uniknúť otcovmu karhaniu, keď sa vráti domov hodinu po polnoci.

Six ma objíma okolo pása a potom mi stiahne okraj výstrihu. Každou minútou je čoraz kontaktnejší, čo ma zvláštne... rozčuľuje. Ako niekto, kto s ním trávi čas len z jedného dôvodu, nie som si istá, prečo mi na tom záleží. Vďaka tomu ho bude o to ľahšie o týždeň či dva odignorovať.

Six skontroluje hodinky a ja viem, že sa chystá navrhnuť, aby sme odišli, ale ja jednoducho nie som pripravená. Odtiahnem sa a poviem mu, že idem tancovať. Netuším, prečo otálam. A kde je vlastne Graham? Čakala som, že sa bude pozeráť a vymýšľať, ako by to mohol pokaziť.

Vkláznem na preplnený tanečný parket a začnem sa vlniť. Kombinácia alkoholu a tanca vytvára ilúziu, že všetko na svete je možné. Je to vzletný, radostný pocit, taký, aký máte, keď premýšľate o neuváženom rozhodnutí: *Vyhodiť všetky úspory za výlet do Chorvátska? Odiš z práce a stráviť niekoľko mesiacov spaním a surfovaním? Minúť päťtisíc za kabelku Birkin?* Viete, že sú to zlé rozhodnutia, a predsa... už len vďaka týmto myšlienkam máte pocit, že by ste mohli viesť úplne iný život, lepší.

Chcem viac tohto pocitu a rozmýšľam, kde ho nájsť, no vtom sa mi okolo bokov obtočí ruka a na uchu ma pohladí jemný výdych.

„Povedz mi, že sa s tým chalanom neplánuješ vyspať,“ ozve sa hlas, o ktorom viem, že ho nenávidím, hoci v tejto chvíli žiadnu zášť necítim.

Otočím sa a zistím, že Graham stojí vedľa mňa, tak blízko, že musím zdvihnúť hlavu, aby som sa stretla s jeho pohľadom.

Pozera sa na mňa tým svojím spôsobom, akoby ma poznal lepšie, než poznám samú seba. Vzplanie vo mne odpor. Myslí si, že sa nado mnou môže vypínať so svojím dokonalým nosom a krásnymi ústami a vyvolávať vo mne pocit viny. Mýli sa.

„Prečo by som sa s ním nemala vyspať?“ spýtam sa a on zdvihne ruku, aby mi ňou skĺzol po čelusti.

„Naozaj to chceš vedieť, Keeley?“

Prikývnem, pretože keď som tak blízko neho, moju myseľ zrazu zahalí biely oblak. Je dosť blízko na to, aby som z jeho dychu cítila vôňu bourbonu, ktorá by nemala byť ani zďaleka taká príťažlivá, ako je. Vôbec by nemal byť príťažlivý, a predsa – bože, vyzvala by som každú ženu, aby stála tak blízko neho a nenechala sa očariť.

„Pretože on nie je ten, koho chceš,“ zašepká a pevne si prepletie prsty v mojich vlasoch. „A ty to dobre vieš.“

A skôr než mu stihnem oponovať, ako ohromne sa mýli, pritiahne si moje ústa k svojim.

Bozkávam Grahama Tatea.

Nie. *On* bozkáva mňa a cítim v ňom odhodlanie. Bozkáva ako muž, ktorý posledných desať rokov nemyslel na nič iné. Akoby sa hneval, že musel niekedy čakať. Akoby mi zazlieval, že som ho dotlačila tak ďaleko.

Zatiaľ čo moje pohrdanie Grahamom vo mne žije ako divoké zviera... *Panebože*, ten sa vie bozkávať.

Jeho strnisko mi odiera pokožku, rukou ma pevne drží za bok a priťahuje si ma k sebe. Ten bozk je skúsený. *A zvrhlý*. V konečnom dôsledku to nie je nič, čo by som od Grahama očakávala. A predsa... možno som to čakala. Nech je to akokoľvek šokujúce, vlastne vôbec nie som prekvapená. Tak trochu mám pocit, akoby som práve v to dúfala.

Ťahá ma ďalej do temnoty a ja to o chvíľu definitívne zastavím. Možno maximálne dve minúty.

„Six je gitarista,“ vysvetlím, keď chrbtom narazím do steny. „Je známy svojou manuálnou zručnosťou.“

Keď si ma opäť pritiahne k sebe, zvlí pery do úsmevu. Na podbrušku pocítim jeho rozmernú erekciu. „Len počkaj, kým uvidíš, čo dokážem s jazykom.“

3

KEELEY

S lanko je oslepujúce. Jeho lúče prúdia cez balkónové dvere ako dlhé ocelové nože.

Až na to, že moja izba nemá balkón. *Určite by som si balkón všimla, či nie?*

Prevrátim sa a uvidím široké plecica, zadnú časť hlavy vyholenú takmer do vojenskej dokonalosti. Ani jedno tetovanie, teda...

To nie je Six Bailey.

Čo sa to, došlaka, včera večer stalo?

A čo ma trápi viac, čo je s týmto chlapom? Pretože je *mimoriadne* nehybný.

„Bože,“ zastonám a natiahnem ruku, aby som mu nahmatala krčnú tepnu, „druhýkrát nie.“

„Ty si mi práve kontrolovala pulz?“ spýta sa ma chrapľavo. A vtedy pocítim prvý záchvev hrôzy.

To nie. Nie, nie, nie, nie.

Prevráti sa, má ospalé oči, opuchnuté pery a potrebuje sa oholiť. Nieкто iný by si mohol myslieť, že ráno vyzerá neskutočne dobre, ale to by musel byť nieкто, kto sa nikdy nerozprával s Grahamom Tateom.

Rukou si prejde po tvári, zatiaľ čo ja sa snažím poskladať si útržky včerajšej noci. Margarity a potom zopár ďalších. Hádka s Grahamom, príchod hostí. A Six. Spomínam si, ako som sa s ním rozprávala. Pamätám si, ako sa na mňa usmieval spôsobom niekoho, kto ma veľmi chcel ošukať. A potom si spomeniem na Grahama.

Jeho pery na mojich v tmavom kúte.

Ako sa nado mnou týči a posúva mi šaty nad boky. Hlavne si pamätám, ako veľmi som chcela, aby to urobil. Na to, ako som mu hovorila, aby sa ponáhlal, a on sa pri tom spokojne pousmial.

Bože, to je trápne.

„Toto sa nestalo,“ vyhlásim a vyskočím na nohy, ignorujúc, že mám celé telo ubolené, najmä oblasť medzi nohami. Moja vagína dostala večer poriadne zabrať. Zaslúži si výprask za to, že sa rozhodla ponúknuť sa nepriateľovi, keď som bola v zraniteľnom stave.

Prekročím obal od prezervatívu, aby som sa dostala k šatám, ktoré ležia na zemi spolu s podprsenkou a ďalším obalom od kondómu. Po mojich nohavičkách nie je ani stopy, takže ich asi odpíšem. „Nikomuto tom nepoviem a zabudneme na to.“

Pozoruje ma z postele s rukami položenými na širokej hrudi. Prikrývku má nízko na bruchu. „Pretože ty si stále na svojej misii ošukať rockovú hviezdu.“

Odvrátim od neho zrak, pretože prikrývka je dosť nízko na to, aby som videla chĺpky vedúce k penisu, a mám pokušenie pozerat' sa ďalej. „Keby ľudstvo dovolilo, aby sa každá jednoduchá chyba postavila do cesty jeho cieľom, stále by sme komunikovali prostredníctvom jaskynných kresieb,“ odpoviem a prekročím ďalší obal od kondómu. *Ježiš, koľkokrát sme to včera robili?*

Siahne po telefóne, zatiaľ čo jednu ruku si založí za hlavu a jeho biceps sa pri tom pohybe pôsobivo napne. „Tak to máš pravdu. Večer sa do neho pusti, ale nezabi ho, čo sa ti už očividne raz stalo.“

„Určite sa to niekedy stane každému,“ zamrmlam a on sa zasmieje.

Je to príjemný smiech a jedna moja časť si želá, aby som ho mohla počuť znova. Naposledy sa naňho pozriem, na tú neoholenú čelusť, bicepsy a ústa, než sa vydám k dverám.

Nech je Graham Tate akokoľvek hrozný, je v očarujúco peknom balení.



Osprchujem sa a na dve hodiny sa uložíam do vlastnej postele v nádeji, že zabudnem, čo sa stalo. Nanešťastie sa zobudím s pocitom, že som slastne vyčerpaná, čo znamená, že som včera večer buď zabehla maratón, alebo som sa opakovane vyspala s niekým, kto je dvakrát väčší ako ja.

Keby bol môj život film, toto by bol budíček – moment, keď si uvedomím, že sa musím dať dokopy: prestať piť, skončiť s konzumáciou drog a urobiť niečo zmysluplné so svojím životom, napríklad otvoriť si reštauráciu a pridať sa k *Skutočným paničkám z Beverly Hills*.

Až na to, že teraz si to nemôžem dovoliť, pretože jediný spôsob, ako sa môžem hrať na hostiteľku vedľa odporného obrovského Grahama, je piť ešte viac.

Objednám si vajička, slaninu a mimózu a dozvedám sa, že raňajky už nepodávajú, pričom nadobudnem pocit odsúdenia. Uspokojím sa s mimózou a oblečiem si bikiny, pričom začínam tam, kde som včera večer skončila: bez jedla v žalúdku a so zvláštnym nešťastím, ktoré túžim otupiť.

Vyjdem von. Máme šťastie na počasie – január v Los Angeles nie je dosť spoľahlivo teplý na to, aby sa dal považovať za obdobie na pobyt pri bazéne, ale dnes je dvadsaťpäť stupňov a slnečno. Zrejme nie som jediná, komu to napadlo. Gemma leží pod slnečnikom obklopená svojimi novými priateľmi. Je ťažké nemyslieť na to, aké je to iné, ako sa zmenila. Som za ňu šťastná, ale nemôžem poprieť, že ma pichne v hrudi.

Keďysi sme robili sprostosti spolu. Mne nešlo nič z dospeláckych záležitostí a ona bola taká citovo odťažitá, že som niekedy uvažovala, či nie je sociopatka. Ukázalo sa však, že bola jednoducho zranená, a teraz je uzdravená – bláznivo zamilovaná a stále robí dospelácke veci so svojím dobre naladeným manželom a priateľmi. Snažila sa ma do toho zahrnúť, no ja som sa vždy vyhovorila, aby som sa z toho vyvliekla. Keď som v ich spoločnosti, cítim sa ako jediná kvetina v záhrade, ktorej sa nepodarilo rozkvitnúť.

Musím sa nútiť, aby som k nej došla. Gemma mi urobí miesto, aby som sa zmestila pod slnečník, a keď si sadnem, Tali, tehotná manželka Benovho najlepšieho priateľa, mi poklepe po nohe.

„Takže... misia včera večer splnená?“

„Misia?“ zopakujem a pohľadom skáčem z nej na Gemmu.

„Rozprávali sme sa o tvojom pláne vyspať sa s Joshovým bratom. Nepamätáš sa?“

Príde k nej dcéra, celá mokrá, a Tali okolo nej omotá uterák a potom si ju pritiahne k sebe, aby ju objala. Moja mama sa ku mne tak správala, aj keď som už bola takmer dospelá. Ak som bola niekde nablízku, za každým ma objala.

Prehltnem a odvrátim pohľad. „Nešlo to podľa plánu.“

Gemma sa ticho zasmieje. „To je ironické. Tvoje plány zlyhali, zatiaľ čo Graham mal zrejme *veľmi* rušnú noc.“

Vrhnem na ňu pohľad. „Naozaj?“

„Ben povedal, že jeho izba vyzerá, akoby tam včera večer usporiadal rave. Podľa mňa...“ stíši hlas do šepotu, „mohol byť s Elise. Nevie, či si ju už stretla.“

Samozrejme, celá táto Grahamova situácia by bola oveľa menej trápna, keby to tak bolo. Zaujímalo by ma, či je Elise dôvodom, prečo zostal tak dlho vonku, a ak áno, ako skončil namiesto toho so mnou.

Talin manžel Hayes sa objaví na konci ležadla a usmieva sa na svoju ženu a dieťa s takou láskou v pohľade, že musím odvrátiť zrak. Všetky tieto sprosté páry so spoločnými pohľadmi a s tichou úplnosťou mi každou sekundou zhoršujú náladu, ktorá je už aj tak na hrane.

Bola som pripravená dokončiť atestáciu, ale aj z toho som smutná. Budú mi chýbať moji priatelia v nemocnici. Bude mi chýbať ten chaos, hoci som štyri roky hovorila, že sa neviem dočkať, až to budem mať za sebou. A čaká ma trojmesačné školenie v Národnom inštitúte zdravia, po ktorom nemám istú žiadnu prácu, takže to, čo malo byť oslavou, mi už tak nepripadá. A naozaj nepotrebujem všetky tie nekončné dôkazy o tom, že všetci ostatní sa práve teraz posúvajú vpred, dostávajú prácu, vydávajú sa alebo si vymieňajú dlhé láskyplné pohľady nad hlavami svojich detí. Moja zatrpknutosť nemá zmysel, keďže väčšinu z týchto vecí ani *nechcem*, ale aj tak ju cítim.

Hayes zdvihne dcéru do náručia a ona si oprie hlavu o jeho hrud, keď si strčí palec do úst. Je to rozkošné dievčatko. Aj ja by som mala rada takúto dcéru, keby sa veci vyvíjali inak.

„Potrebujem sa napiť,“ rieknem a vyskočím na nohy.

Potrebujem veľa alkoholu.

Kráčam k baru. Toto je môj posledný víkend doma pred odchodom do Washingtonu a konečne som sa zbavila doktora Patela, najhoršieho ošetrojúceho lekára na svete. Nech sa prepadnem pod zem, ak mi to všetci títo šťastní sprostí ľudia pokazia.

Usmejem sa na jedného z chlapov za barovým pultom a on sa hneď vyberie za mnou. „Dám si...“

Na zadku mi pristane ruka. „Dva giny s tonikom,“ povie Six barmanovi. Pozrie sa na mňa a obdarí ma sebavedomým úsmevom. „Čo sa stalo včera večer? Išla si na tanečný parket a už si sa nevrátila.“

Prítlačím si prst na jeden spánok. *Doriti*. Môj plán bol stopercentne na dobrej ceste a potom nejako prišiel Graham Tate a všetko pokazil.

„Naozaj si to nepamätám. Asi som išla spať.“

S niekým iným. Náhodou. Také elegantné.

„Ešte stále máme dnešok,“ skonštatuje Six. Podpíše účet a posunie mi jeden z ginov s tonikom. „Daj si. Práve som vyzval ľudí na pretláčanie v bazéne, čo by malo byť presne podľa tvojich predstáv, malá divoška.“

Znie to ako kompliment, hoci Graham by nepochybne vedel vypracovať dlhý zoznam dôvodov, prečo byť *malou divoškou* nie je žiaduca vlastnosť.

Povedal by: „*Keeley, podľa mojich výpočtov máš o deväťdesiat percent vyššiu pravdepodobnosť, že budeš mať autonehodu, zabudneš zaplatiť účet alebo dostaneš pokarhanie za zvodný tanec na stole v kaviarni než priemerná žena v tvojom veku.*“

Six ma vedie po schodoch k bazénu, do vody teplej ako detský kúpeľ. Potopí sa tak hlboko, ako len dokáže. „Pod' sem.“

„S kým sa budeme pretláčať?“ spýtam sa, keď mu prehodím jedno stehno cez plece.

„So mnou,“ ozve sa za mnou hlboký hlas a na rukách mi naskočí husia koža. Otočím sa, keď Graham práve vchádza do bazéna. Vyzerá tisíckrát lepšie, ako by mal vyzerat' niekto taký nudný ako on. Nemá ani jedno tetovanie, ale keď ste taký vyrysovaný, žiadne nepotrebuje – jeho telo je umelecké dielo samo osebe. Kiežby ho neničil tým, že si pustí ústa na špacír.

„Keeley, toto je Elise,“ predstaví ma dievčaťu vedľa seba, ktoré som si akosi nevšimla. Je mojím presným opakom, čím chcem povedať, že pôsobí príliš elegantne a kultivovane na to, aby sa vôbec zúčastnilo na pretlačaní v bazéne. Chystám sa ho *zničiť*. „Pracuje v Benovej a Gemminej firme.“

Uf. Právnička. To je preňho ideál. Dokážu sa navzájom nudiť celé hodiny.

Moja ubolená lonová kosť sa pritlačí k zadnej časti Sixovej hlavy – vesmír mi pripomína, že Graham možno nie je vždy nudný.

So Sixom sa brodíme v bazéne, zatiaľ čo Elise sa šplhá Grahamovi na plecía. „Je maličká,“ oznámim Sixovi. „Bude to hračka.“

„Aj ty si maličká, divoška.“

Maličká, áno, ale kurva divoká. Som si celkom istá, že to napísal Shakespeare, ale nie som si istá, či Shakespeare používal slovo *kurva*, takže si to nechám pre seba. Ak to spackám, Graham to určite začuje a upozorní ma na to.

„Pripravení?“ spýta sa Graham a my sa otočíme.

Bez námahy drží Elise na svojich širokých pleciach so samolúbym úsmevom na tvári a ja sa v reakcii na to zachvejem. Asi je to z hrôzy, ale *nečítim* to tak. Z minulej noci mám niekoľko veľmi zretelných a jasných spomienok. Žiadna z nich nezahŕňa horor. Práve naopak, dodávajú mi príval energie, ktorý potrebujem, aby som za päť sekúnd zhodila Elise z Grahamových pliec.

Six zakričí. „To je moje *dievča!*“

„Mala to byť zábava, Keeley,“ oponuje Graham a pomáha Elise – mokré vlasy má prilepené na tvári, maskara jej steká do vody. „Nie zápas na život a na smrť.“

Venujem mu jemný úsmev. „Vyzerá to tak, že nevieš, ako to roztočiť.“

Jeho oči pomaly, majetnícky prechádzajú po mne, od pier k prsiam a dolu k bokom, kým pristúpi bližšie. Zachvejem sa, keď sa jeho ruka dotkne môjho pása, keď jeho dych spočinie na mojom uchu. „Keeley,“ hlesne tak, aby som to počula len ja, „obaja vieme, že to nie je pravda.“

Keď odchádza, bradavky ma štípu tak silno, že si pri odchode z bazéna musím založiť ruky na hrudi. A som si celkom istá, že ich takto nevydráždila teplota vzduchu.



Párty sa koná na dlhom svahovitom trávniku za hotelom. Téma je čierna a biela aj napriek Grahamovým vyčerpávajúcim námietkam. Pravdepodobne sa obával, že sa to niekomu bude príliš páčiť.

Vďaka opáleniu v spreji a predĺženým mihalniciam dnes večer nepotrebujem veľa mejkapu, takže som si dala jemný červený rúž a trochu rozjasňovača. Urobila som si vysoký chvost a okolo tváre mi padá niekoľko voľných prameňov – takýto vzhľad muži chvália za to, že je nenáročný a prirodzený, pretože nemajú ani potuchy, ako dlho trvá, kým ho vykúzlím. Sú to tí istí chlapi, ktorí vám povedia, že máte šťastie, že ste *prirodzene pekná*, pretože *nepotrebujete všetky tie produkty, ktoré používajú ostatné dievčatá*, a nikdy si neuvedomia, že ste strávili štyridsaťpäť minút len kontúrovaním.

Oblečiem si biele obtiahnuté šaty bez rukávov s veľkovým strihom až po rebrá. Nakloním sa bližšie k svojmu odrazu, aby som sa uistila, že na sebe nemám žiadne stopy zo včerajšej noci, ako napríklad cucfleky, ktoré som dnes ráno objavila na prsiach a vnútornej strane stehna. A potom obdivujem pekný bočný obrys prs, ktoré šaty odhaľujú. Je zvláštne, že mi ako prvá napadne Grahamova reakcia, než pokrútim hlavou a prinútim sa sústrediť radšej na Sixa.

Výťahom sa veziem dolu a od strachu mám jemne stiahnutý žalúdok. Keď na konci večierka odídem so Sixom, nepochybne to bude pod Grahamovým pozorným dohľadom a budem mať pocit, že robím niečo zlé. Teraz úprimne – ako som si ho mohla včera večer vybrať? Mám azda

viacero osobností, z ktorých jedna je neskutočne nudné dievča, ktoré radšej rozpráva o inflácii, než by sa dalo dokopy s rockovou hviezdou?

Vyjdem zadnými dverami a prvé, čo uvidím na trávniku, je Graham, samozrejme, oblečený v čiernom od hlavy po päty. O niečom diskutuje s dodávateľom jedla. Na chvíľu – kým sa vo mne prebudí znechutenie – sa len pozerám. Nosí oblečenie ako boh a škoda takých pekných úst. S nimi by mal byť na filmovom plátne. Dobré, možno nemám viacero osobností. Iba jednu, ktorá je mimoriadne povrchná.

Potom sa otočí, akoby vycítil môj pohľad. Vníma ma, očami mi prechádza po tvári, potom po prsiach, krivke môjho pása... Rozšíria sa mu nozdry, akoby bol zvieratá, ktoré práve zachytilo môj pach.

„Takže si pripravená zvieš svoju rockovú hviezdu?“ spýta sa.

Na sekundu úplne zabudnem na Sixa.

„Bolo by to jednoduchšie, keby si mi nezrušil tú ľadovú sochu naplnenú tequilou, po ktorej som túžila.“

Zatvorí oči. „Nemyslím si, že by si potrebovala niekoho opiť, Keeley,“ zamrmle. Siahne do priechodka a položí pred mňa kus papiera. „Musíme si prejsť zasadací poriadok.“ Ukáže na jeden stôl, ktorý je plný malých päťcentoviek. „Čo je to?“

Zagúľam očami. „To je stôl pre ľudí s deťmi. Tvoja obava prichádza trochu neskoro.“

„A sedia ďaleko odo mňa?“ zaujíma ho.

„Ďaleko od nás oboch,“ odvetím. „Vďaka bohu.“

Zdvihne obočie. „Nemáš rada deti?“

Cítim, ako si povzdychnem. V skutočnosti mám rada deti, ale keďže žiadne neplánujem mať, ich prítomnosť vždy vyvolá vzadu v mojej hlave ten malý hlások, ktorý sa ma pýta, či som si vybrala správnu cestu. Nerada by som strávila zvyšok večera tým, že sa ho budem snažiť prehlušiť.

„Ak som to správne pochopila, prekážali by mi v účasti na festivale Coachella a v spontánnych výletoch na Cabo.“

„To,“ odvetí, „je prvá rozumná vec, ktorú som od teba počul za posledných šesť týždňov.“



Oslava je kultivovaná i elegantná a zatiaľ prebieha bez problémov. Nikdy to Grahamovi nepriznám, ale predpokladám, že je to oveľa viac *Benov a Gemmin* štýl, ako by som vymyslela ja, keby som na to bola sama.

Takisto to *nemusím* priznať Grahamovi, pretože on to už vie a škodoradostne sa prizerá. „Zdá sa, že večierok, ktorý sa koná v Los Angeles, nie je ‚opakom zábavy,‘ skonštatuje a postaví sa vedľa mňa.

Pozriem sa hore a ešte vyššie. Je naozaj ťažké pôsobiť povýšenecky alebo pohrdavo, keď sa musíte prakticky preklopiť dozadu, aby ste sa stretli s pohľadom toho chlapa. „Akoby si vedel, čo je zábava.“

„Včera večer som nepočul žiadne sťažnosti.“

Hlavou mi opäť trhne smerom k nemu. „Po prvé, myslela som si, že sme sa dohodli, že včera večer sa nič nestalo.“ Obzriem sa okolo seba. „Po druhé, prekvapuje ma, že si včerajšiu noc vôbec *pamätáš*.“ Iste, odviesť ma do svojej izby nebolo rozhodnutie, ktoré by urobil triezvy.

Jeho pohľad padne na moje ústa. „Pamätám si toho dosť,“ odvetí a v jeho hlase niečo je. Niečo drsné a zainteresované, vďaka čomu mi prebehne pred očami spomienka: jeho dľaň na mojom bruchu, keď zabobil hlavu medzi moje nohy a pevne ma držal na mieste. Ako sa na mňa díval, keď to robil: hladne a stopercentne sústredene.

„Aha,“ vyrieknem nahlas, hoci som to nemala v úmysle. Pretože zrazu bez najmenších pochybností viem, že je tu aj jeho druhá stránka, ktorá sa mi páčila. Veľmi.

Six čaká neďaleko a ja by som mala z tohto nezáväzného rozhovoru čo najrýchlejšie utiecť, ale... „Takže, čo presne si pamätáš?“

Preletí pohľadom po mojej tvári a hodnotí ma. Otvorí ústa na odpoveď, no potom ma Six objíma okolo pliec a strčí pred oči mňa podnos. „Panáky,“ zvolá Six. Zaškerí sa na Grahama. „Daj si, aj keď sa navzájom do môjho dievčaťa.“

„Neuvedomil som si, že je to tvoje dievča,“ zamrmle Graham.

„Bez obáv, kamoš,“ odbije ho Six a ani si nevšímne jeho tón. „Nehnevám sa a tvoj brat ma dvakrát dostal z väzenia, takže ťa považujem za člena rodiny.“

„Bol si dvakrát vo väzení?“ zachechce sa Graham, keď zdvihne z podnosu panáka a pripije si so mnou. Ešte nikto nebol viac sexi, keď sa správa ako samolúby hajzlík. „To znie, akoby ste sa k sebe vy dvaja dokonale hodili.“

Grahamov sarkazmus preletí Sixovi cez hlavu.

„Tak to máš pravdu!“ odvetí, kopne do seba drink a potom kývne na Grahama. „Všetci ideme po oslave do tohto baru v centre. Pridáš sa?“

Pripravujem sa a potichu si želám, aby sa Graham stiahol, aby sa ospravedlnil a mohol ísť mapovať porovnateľné HDP malých krajín, o ktorých nikto nikdy nepočul, alebo čokoľvek, čo považuje za zábavu na sobotňajší večer. Namiesto toho však jeho pohľad spočívne na mne.

„Áno,“ riekne. „Prečo nie?“

Aby sa ešte raz zahral na kazišuka, tým som si istá. Žiadne prekvapenie – zabezpečiť, aby žiadna žena neodišla spokojná, je asi jeho osobné motto.

Tie cucfleky a túžobná bolesť medzi nohami... nič nedokazujú.